

בש"פ 6156/17 - מדינת ישראל נגד דוד חסדאי

בבית המשפט העליון

בש"פ 6156/17

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקשת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב: דוד חסדאי

בקשה לרשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים, מיום 30.7.2017, בעמ"ת 66316-07-17, שניתנה על ידי כב' השופט ר' וינוגרד

תאריך הישיבה: ט' באב התשע"ז (1.8.2017)

בשם המבקשת: עו"ד דפנה שמול

בשם המשיב: עו"ד אביחי חג'בי

החלטה

*

1. לפניי בקשה לרשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט ר' וינוגרד), בעמ"ת 66316-07-17, מיום 30.7.2017. בגדרה של החלטה זו, הורה בית המשפט המחוזי על שחרורו של המשיב בתנאים, הכוללים, בין היתר, מעצר בית לילי, בבית אמו בבית אל.

עמוד 1

2. ביום 8.6.2017, הורשע המשיב, על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן, בביצוע שתי עבירות של הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). על פי עובדות כתב האישום המתוקן (להלן: כתב האישום הראשון), ביום 8.5.2016, שהה המשיב בביתו ביחד עם הקטין נ.ר., וזאת בניגוד להוראות צו שנחתם על ידי מפקד פיקוד העורף, מיום 18.1.2016. עוד נטען בכתב האישום הראשון, כי ביום 31.7.2017, נהג המשיב ברכב, אשר בו שהו נועם וונגר, מרדכי מאייר, ברכיה דביר ומשה אורבך, וזאת בניגוד להוראות צו פיקוח מיוחד, שנחתם על ידי מפקד כוחות צה"ל באזור יהודה ושומרון (להלן: המפקד הצבאי), מיום 12.1.2017. במסגרת הסדר הטיעון, צירף המשיב כתב אישום נוסף (להלן: כתב האישום השני). על פי עובדות כתב האישום השני, ביום 27.2.2013, שהה המשיב בסמוך ליישוב אחיה, וזאת בניגוד להוראות צו פיקוח מיוחד, שנחתם על ידי המפקד הצבאי, מיום 25.12.2012. במסגרת חיפוש על גופו של המשיב, התגלה כי הוא החזיק בכיסו אולר מסוג "לדרמן". בגין מעשים אלה, יוחסו למשיב עבירות של הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין; והחזקת סכין למטרה לא כשרה, לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין. בגדרו של הסדר הטיעון, הסכימו הצדדים כי המשיב יופנה לקבלת חוות דעת מטעם הממונה על עבודות השירות, וכי, ככל שהמשיב ימצא מתאים לכך, יעתרו הצדדים לעונש מאסר של חמישה חודשים, אשר ירוצו בדרך של עבודות שירות. מועד הטיעונים לעונש נקבע ליום 18.9.2017. יצוין, כי ביום 31.7.2017 הגיש הממונה על עבודות השירות את חוות דעתו, לפיה המשיב נמצא בלתי מתאים לביצוע עבודות שירות.

בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המבקשת בקשה לעצור את המשיב עד לתום ההליכים במשפטו. ביום 1.2.2017, הורה בית משפט השלום בירושלים על שחרורו של המשיב ממעצר, בתנאים המפורטים בהחלטתו זו. המבקשת הגישה ערר לבית המשפט המחוזי על החלטתו של בית משפט השלום. ביום 2.2.2017, קיבל בית המשפט המחוזי, באופן חלקי, את ערר המבקשת, בקובעו כי המשיב ישהה במעצר בית מלא בבית הוריו בבית אל. עוד נקבע, כי המשיב יהיה רשאי לצאת מביתו לצורך ביצוע עבודות שירות, אשר הוטלו עליו במסגרת ת"פ 55142-04-15. בהמשך, הודיעו הצדדים לבית משפט השלום על אודות הסכמתם, כי המשיב ישהה במעצר בית לילי, החל מהשעה 22:00 ועד לשעה 06:00, חלף מעצר הבית המלא, שעליו הורה בית המשפט המחוזי.

ביום 21.7.2017, הוגש נגד המשיב כתב אישום נוסף, בת"פ 49380-07-17, בגין הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין (להלן: כתב האישום השלישי). בעובדות כתב האישום השלישי נטען, כי ביום 17.7.2017, נפגש המשיב עם אחרים, וזאת בניגוד לצו שנחתם על ידי מפקד פיקוד העורף, מיום 8.6.2017.

בעקבות התפתחות זו, הגישה המבקשת בקשה לבית משפט השלום לעיון חוזר ולחילוט ערבויות שניתנו על ידי המשיב, ובמסגרתה התבקש בית משפט השלום לעצור את המשיב עד לתום ההליכים נגדו. ביום 21.7.2017, התקיים דיון בבקשה זו בפני בית משפט השלום. במעמד זה, אמר המשיב: "אני מבקש לייצג את עצמי. גם אם בית המשפט ישחרר אותי אני לא אקיים את צו האלוף, כי צו האלוף הוא התעללות. אני כל שבועיים פה מחדש, על אותו צו [...] אני בעצמי לא רוצה להשתחרר כי אני לא אקיים את הצו גם אם בית המשפט ישחרר אותי [...] אז אני אחזור לפה עוד פעם ועוד פעם", ובהמשך הוסיף: "אני לא רוצה להסתבך עוד. כשאני בחוץ אני מסתבך. עוד תיק ועוד תיק, אז עדיף לי להיות בפנים". לאחר זאת, קבע בית משפט השלום, כי קיימות ראיות לכאורה לכך שהמשיב הפר את צו האלוף, וכי בשים לב לדבריו של המשיב שפורטו לעיל, ולכך שהניסיון לשכנעו לקיים דיון בהיותו מיוצג על ידי עורך דין לא צלח, אין מנוס אלא להיענות לבקשה ולהורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים נגדו.

ביום 26.7.2017, הגיש המשיב בקשה לעיון חוזר בהחלטתו של בית משפט השלום מיום 21.7.2017. בית משפט השלום דחה את הבקשה, בקובעו כי הפרת צו האלוף על ידי המשיב ביום 17.7.2017, מהווה הפרה של תנאי השחרור שנקבעו בעניינו, בהחלטתו של בית משפט השלום, מיום 23.5.2017. עוד נדחתה טענתו של המשיב, כי שניים מחבריו הפרו ביחד עימו את אותם התנאים, ונקבע לגביהם כי הם ישוחררו בתנאים מגבילים ולא יעצרו עד לתום ההליכים. בית משפט השלום קבע, בהקשר זה, כי ניתן להבחין בין עניינו של המשיב לבין עניינם של שני האחרים, שכן אחד מהם, יצחק אטינגר, הוא בגיר-צעיר, ואילו השני, י.ש, הוא קטין, בעוד שהמשיב מבוגר יותר. שוני נוסף נעוץ בכך שלמשיב עבר פלילי הכולל 5 הרשעות קודמות, בעוד שהאחרים לא הורשעו בכל עבירה. נקבע בנוסף, כי העובדה שהמשיב לא היה מיוצג בדיון זה, אינה משנה מחומרת מעשיו ומחומרת הדברים שנאמרו על ידו, במסגרת הדיון שהתקיים ביום 21.7.2017. בית משפט השלום עמד על כך שהמשיב הפר צווים שונים שניתנו בעניינו, בכך שהוא ביצע את ההפרה בעת שהיה עליו לבצע עבודות שירות, וכן בכך שכרטיס העובד שלו הוחתם במרמה באמצעות אחר, כאשר מסיבה זו הופקע צו עבודות השירות בעניינו. נקבע, כי בנסיבות אלה לא ניתן ליתן אמון בהצהרתו של המשיב, שנמסרה באמצעות בא כוחו, כי הוא יקיים את צו האלוף, ואין מקום לשנות מהחלטתו של בית משפט השלום מיום 21.7.2017.

המשיב הגיש ערר לבית המשפט המחוזי, על החלטתו של בית משפט השלום מיום 26.7.2017. ביום 30.7.2017, קיבל בית המשפט המחוזי את הערר והורה על שחרורו של המשיב בתנאים מגבילים, הכוללים מעצר לילי בבית אמו בבית אל, בין השעות 22:00 ו-06:00. בית המשפט המחוזי קבע, כי לא קיים הבדל כה משמעותי בין המשיב לבין המעורבים האחרים, עד כי יש הצדקה להגיע לתוצאה שונה בעניינם. בית המשפט המחוזי הוסיף, כי "המעט שניתן לומר הוא שאם אלה שוחררו (ובכלל זה אותו מעורב שהוגדר על ידי המשטרה כיעד העיקרי), הרי שהותרת העורר [המשיב] במעצר מעוררת תחושה של אי נוחות". בית המשפט המחוזי נתן את דעתו להלכה, לפיה יקשה על בית המשפט ליתן אמון במי שהפר את החלטותיו, אך לשיטתו של בית המשפט המחוזי, יש לבחון, בהקשר זה, גם את נסיבות המקרה, את נסיבות ביצוע העבירה, את נסיבותיו של הנאשם, ואת טיב ההפרה. בית המשפט ציין, כי בענייננו המשיב הודה בכל המיוחס לו, והצדדים הגיעו להסכמה, לפיה הוא ירצה עונש מאסר על דרך של עבודות שירות לתקופה של חמישה חודשים, כאשר הדיון שנועד לטיעונים לעונש בעניינו של המשיב קבוע ליום 18.9.2017. בית המשפט המחוזי הוסיף עוד, כי יש ליתן משקל גם לעובדה, כי לא מיוחסת למשיב עבירה נוספת שבוצעה בעת ההפרה, לבד מעצם הפרתם של התנאים. לפיכך, סבר בית המשפט המחוזי, כי הותרתו של המשיב במעצר עד למועד הטיעונים לעונש, תעקר מתוכן את ההסכמה שאליה הגיעו הצדדים. לבסוף, הטעים בית המשפט המחוזי, כי אמנם לא היה מקום להורות על שחרורו של המשיב ביום 21.7.2017, לנוכח הצהרותיו בפני בית המשפט, אך לאחר שהוא התחייב כי בכוונתו לקיים את תנאי השחרור, לרבות את צווי האלוף, ובשים לב לאופי העבירות המיוחסות לו, ולטיב ההפרה, הותרתו במעצר עד לתום ההליכים נגדו, אינה נחזית להיות תוצאה מידתית. **על החלטה זו הוגשה הבקשה לרשות ערר המונחת לפניי.**

3. להשלמת התמונה יצוין, כי ביום 31.7.2017, התקבלה חוות דעת מטעם הממונה על עבודות השירות, לפיה המשיב לא נמצא מתאים לריצוי עונש מאסר בעבודות שירות.

עיקרי הטענות בבקשה לרשות ערר

4. בבקשה שלפניי נטען, כי יש מקום ליתן למבקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי, משום שיש להחלטה זו, לדידה של המבקשת, "השלכות רוחב קשות" על יכולתה לאכוף את קיומם של צווים מנהליים, המוצאים על ידי האלוף, ומהווים את אחת הדרכים להיאבק בפשיעה לאומנית. לטענת המבקשת, החלטת השחרור במקרה "כה קיצון ונדיר", שבו המשיב מפר את הצווים בעניינו, פעם אחר פעם, מעקרת את

יכולתה לבקש את מעצרו של מי שמפר צווי אלוף ומעבירה מסר, לפיו אין מחיר של ממש להפרה מעין זו, גם במקרה של הפרות חוזרות ונשנות של אותם צווים.

אשר לנסיבות העניין שלפנינו, נטען כי המשיב הפר צווי הגבלה מנהליים שהוצאו בעניינו בשלושה מקרים שונים. נטען עוד, כי בעת ביצוע ההפרה מיום 17.7.2017, החל המשיב בריצוי עונש מאסר בדרך של עבודות שירות בגין עבירות שבוצעו בתיק אחר, כאשר הוא לא התמיד בעבודות השירות שעה שביום 3.7.2017, הוא נתפס בצפון הארץ, ואילו כרטיס הנוכחות שלו הוחתם בידי אחר. זאת, בעת שתלוי ועומד נגד המשיב התיק דנן, ובעודו ממתין לקבלת חוות דעת הממונה על עבודות השירות, במסגרת קביעת עונשו בתיק זה. המבקשת הוסיפה וטענה, כי לחובת המשיב עבר פלילי מכביד הכולל, בין היתר, הרשעות במספר עבירות של הפרת הוראה חוקית, בגין הפרת צווי הגבלה מנהליים שהוצאו בעניינו, והוא אף ריצה עונשי מאסר בפועל. עוד נטען, כי קיימת הבחנה מהותית בין המשיב לבין האחרים, שאף הם הפרו את הצו המנהלי ביחד עימו, כאשר הבחנה זו מוצאת את ביטוייה בגילם; בעברם הפלילי; וביכולת ליתן בהם אמון כי יקיימו את התנאים המגבילים. לטענת המבקשת, בנסיבות אלו, ולנוכח הצהרתו של המשיב בפני בית משפט השלום, כי אין בכוונתו לקיים בעתיד את צווי האלוף - ההחלטה על שחרורו לחלופת מעצר היא בלתי סבירה, באופן המצדיק את התערבותו של בית משפט זה. אשר על כן, התבקש בית משפט זה ליתן למבקשת רשות ערר, לקבל את הערר לגופו, לבטל את החלטת בית המשפט המחוזי מיום 30.7.2017, ולהורות על מעצרו של המשיב, "עד לקבלת תסקיר שירות המבחן". אקדים את המאוחר ואציין, כי בדיון נוסף, שהתקיים בפני ביום 6.8.2017, הבהירה באת כוח המבקשת כי בבקשה לרשות הערר נפלה טעות קולמוס, כאשר התוצאה המבוקשת במסגרת בקשה זו היא, הלכה ולמעשה, מעצר עד לתום ההליכים, ועובדה זו לא הוכחה על ידי בא כוחו של המשיב. לפיכך, מקובלת עליי הטענה כי מדובר בטעות קולמוס, כאשר הבקשה היא, אכן, להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים במשפטו.

במהלך הדיון שהתקיים בפניי, ביום 1.8.2017, חזרה באת כוח המבקשת, עו"ד דפנה שמול, על טיעוניה, בדגש על השלכות הרוחב הנובעות מהחלטתו של בית המשפט המחוזי, והפגיעה שהחלטה זו מסבה לאינטרס הציבורי, בכך שהיא מסכלת את יכולתה של המבקשת לדרוש החזרתו של המפר למעצר, במקרה של הפרות חוזרות ונשנות, בתיקים מסוג זה. נטען, בהקשר זה, כי העבירה שעניינה הפרת צו מנהלי, אינה שונה במהותה מהפרת צו שיפוטי. עוד נטען, כי המשיב אינו ראוי לאמונו של בית המשפט, לאחר שהפר את הצווים שניתנו בעניינו, פעם אחר פעם, וכן הצהיר בפני בית משפט השלום, כי אין בכוונתו לקיים צווים מעין אלה בעתיד. על כן, כך נטען על ידי המבקשת, בשים לב לעברו הפלילי של המשיב והצהרותיו בבית המשפט, לא ניתן לאיין את המסוכנות הנשקפת ממנו באמצעות חלופת מעצר, שעה שהראה בבירור כי אינו נשמע לצווים בעניינו, וברור מדבריו ומהתנהלותו, כי הוא ימשיך להפר אותם. במענה לשאלת בית המשפט, מסרה באת כוח המבקשת כי אין מקום להשוואה בין עניינו של המשיב לבין עניינם של האחרים, הגם שמיוחסת להם אותה הפרה, מיום 17.7.2017. זאת, שכן י.ש., הוא קטין אשר נעדר עבר פלילי, כאשר מתנהל נגדו בימים אלה, הליך פלילי בגין קשירת קשר לביצוע עוון והפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, וכן הוגש נגדו כתב אישום בהקשר להפרה הנ"ל; נ.פ. הוא קטין נעדר פלילי, אשר מיוחסת לו אותה הפרה, וזאת בלבד; ולבסוף, יצחק אטינגר הוא בגיר ללא עבר פלילי, הגם שתלוי ועומד נגדו כתב אישום בגין הפרת צו, בנוסף להפרה הנ"ל. יצוין, כי בהודעה שהגישה המבקשת ביום 3.8.2017 נמסר, כי נגד יצחק אטינגר הוגש, ביום 6.6.2017, כתב אישום נוסף, הכולל ארבעה אישומים בעבירות של הפרת הוראה חוקית, בגין הפרת צו מנהלי אחר. באת כוח המבקשת הוסיפה, בהקשר זה, כי המשיב, בניגוד לאחרים שטרם הורשעו, הורשע בגין ביצוע עבירת המקור, כך שלא עומדת לו חזקת החפות.

מנגד, טען בא כוח המשיב, עו"ד אביחי חג'בי, כי אין מדובר בעניינינו בנסיבות חריגות, המצדיקות מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי", ולטענתו המבקשת לא הגישה בקשות לרשות ערעור, בעקבות החלטות שונות שעניינן שחרור לחלופת מעצר, במקרים של הפרות רבות וחמורות יותר של צווים מנהליים, מעין אלה. לטענת בא כוח המשיב, ההפרות שביצעו שניים מהמעורבים הנוספים, יצחק אטינגר ו-י.ש., הן חמורות יותר מההפרה שביצע המשיב. כך, י.ש., שהיה במועד ההפרה כבן 17 שנים ושמונה חודשים, ביצע את ההפרה בעת שהיה עליו לשהות במעצר בית מלא, בעקבות צו שיפוטי, וכן ביצע עבירות מקור של קשירת קשר לביצוע עוון; והפרעה לשוטר במילוי תפקידו - שהן עבירות חמורות יותר מהעבירה דנן. אשר ליצחק אטינגר, טען בא כוח המשיב, כי הוא הפר תנאי מעצר בית לילי, שניתן במסגרת צו שיפוטי, וגם בעניינינו עומדים ותלויים כתבי אישום נוספים. בא כוח המשיב הוסיף וטען, כי י.ש. הוגדר על ידי המבקשת עצמה כיעד עיקרי. זאת, בעוד שעבירת המקור של המשיב היא הפרת הוראה חוקית של צו האוסר על יצירת קשר עם האחרים, דבר שהוא, לדידו "הפרת צו ברמה המינימלית ביותר", ואין מדובר בהפרת צו שיפוטי. נטען לפיכך, כי המשיב לא הפר את אמונו של בית המשפט. במענה לשאלת בית המשפט, טען בא כוח המשיב, כי הצהרתו של המשיב בפני בית משפט השלום, לפיה אינו מתכוון לקיים צווי אלוף בעתיד, נעוצה בכך שהמשיב היה בלתי מיוצג, והוא הביע תסכול מעצם העובדה שהוא נתון תחת צווים מנהליים מזה כ-5 שנים, כאשר צווים אלו אף "הובילו" אותו להליכים פליליים. עוד מסר בא כוח המשיב, כי המשיב הגיש עתירה בעניין הפקעת עבודות השירות שהושתו עליו, ובשלב זה ניתנה החלטה המעכבת את התייצבותו של המשיב לריצוי המשך עונש מאסרו מאחורי סורג ובריח. אשר לחוות דעת הממונה מיום 31.7.2017, לפיה המשיב לא נמצא מתאים לביצוע עבודות שירות, טען בא כוחו כי לאחר שתידון העתירה בעניין הפקעת עבודות השירות שהושתו עליו, תוגש בקשה מטעם המשיב לקבלת חוות דעת נוספת מטעם הממונה. זאת, בשם לב לעובדה, כי המלצתו של הממונה אינה מבוססת על התנהלותו של המשיב, אלא נעוצה בכך שהוא "הביע קושי בדבר יכולתו לעבוד במקומות תעסוקה בהם מועסקים גם בני מיעוטים". לבסוף, טען בא כוח המשיב, כי המשיב נעצר ביום 2.7.2017, שלושה ימים לאחר ביצוע ההפרה, ושהיו זה מצדיק אף הוא את שחרורו של המשיב לחלופת מעצר.

דיון והכרעה

5. הלכה היא, כי דיון בנושא מעצר ב"גלגול שלישי", לפי סעיף 53(א1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוקהמעצרים), שמור למקרים מיוחדים, בהם מתעוררת שאלה משפטית בעלת חשיבות עקרונית, החורגת מעניינם של הצדדים להליך, או כאשר מדובר במקרים בהם מתקיימות נסיבות חריגות ומיוחדות המצדיקות זאת (ראו, למשל, בש"פ 4900/12 מדינת ישראל נ' פלוני (25.6.2012); בש"פ 2786/11 ג'ריס נ' ג'ריס (17.4.2011); בש"פ 5702/11 צופי נ' מדינת ישראל (8.8.2011); בש"פ 2173/12 גמאל אל גיני נ' מדינת ישראל (22.3.2012); בש"פ 4855/12 דוד נגר נ' מדינת ישראל (18.7.2012)). לאחר שעיינתי בבקשה שלפניי, והאזנתי בקשב רב לטענות הצדדים בדיון שנערך ביום 1.8.2017, הגעתי לכלל מסקנה כי מדובר במקרה המצדיק מתן רשות ערר, וזאת, בין השאר, בשל השאלה המשפטית העולה בעניינינו, בדבר היחס בין הפרת צווי אלוף להפרת צו שיפוטי. זאת ועוד, הנסיבות שהתבררו במקרה דנן, כפי שיפורטו בהמשך, מצדיקות אף הן מתן רשות ערר, ואת התערבותו של בית משפט זה בהחלטתו של בית המשפט המחוזי.

לפיכך, ניתנת בזאת רשות ערר למבקשת על החלטתו של בית המשפט המחוזי, מיום 30.7.2017, והערר יידון על פי הרשות שניתנה.

6. ייאמר כבר עתה, כי התנהלותו של המשיב, אשר הפר צווי אלוף שניתנו בעניינינו פעם אחר פעם, מעלה קושי של ממש ליתן בו אמון, כי הוא יציית בעתיד לצווים מעין אלו, הניתנים, כך יש להניח, בשל מסוכנותו לשלום הציבור.

המשיב הורשע, בעקבות הודאתו, בשלוש עבירות שעניינן הפרת הוראה חוקית, בגין הפרה של צווים מגבילים שהוצאו בעניינו על ידי המפקד הצבאי, במספר הזדמנויות. כזכור, התבקש בית המשפט על ידי המבקשת לעצור את המשיב עד לתום ההליכים נגדו, אך הוחלט לשחררו לחלופה של מעצר בית ולאחר מכן, בעקבות הודעה מוסכמת מטעם הצדדים, הוחלט להסתפק בחלופה שעניינה מעצר בית לילי. למרות שבית המשפט הלך כברת דרך ארוכה לקראת המשיב, הוא שב והפר את צו האלוף שהיה תלוי ועומד נגדו, וביצע את ההפרה, מושא בקשה זו. לא למותר הוא להביא, בהקשר זה, מדבריו המפורשים של בית משפט השלום, בהחלטתו מיום 1.2.2017, אשר במסגרתה שוחרר המשיב לחלופת מעצר, כי: "... מובן כי הצווים הקיימים כנגדם [כנגד המשיב ומעורב נוסף בעבירת המקור] שהם עדיין בני תוקף, יעמדו בעינם ועל המשיבים לשמור על קיומם. מובהר בזה כי חשד להפרה נוספת, יהווה עילת מעצר". לא זו אף זו, בעת ביצוע ההפרה, ריצה המשיב עבודות שירות בגין עבירות שבוצעו בתיק אחר, ואף המתין לחוות דעתו של הממונה על עבודות השירות, באשר להתאמתו להשמה בעבודות שירות בתיק שלפנינו. נזכיר, כי עבודות השירות הופקעו, בהינתן העובדה כי המשיב הפר את התנאים שנקבעו בהקשר זה, כאשר הוא שהה בצפון הארץ, שעוד שכרטיס הנוכחות שלו הוחתם בירושלים, בידי אחר.

הלכה מושרשת היא, כי אין מקום להעניק, בהעדר נסיבות מיוחדות וחריגות, הזדמנות נוספת למי שהפר את אמונו של בית המשפט. וכפי שהבהיר השופט י' זמיר בבש"פ 507/00 מזרחי נ' מדינת ישראל (6.2.2000):

"אם בית המשפט לא יקפיד עם נאשמים שהפרו את האמון שבית המשפט נתן בהם והרשו לעצמם לעבור עבירה נוספת לאחר ששוחררו מן המעצר, יהיה בכך, לא רק זילות בית המשפט, אלא גם משום פיתוי לעבריינים ובעקיפין אף עידוד לעבריינות. לכן, המסר צריך לצאת מבית המשפט חד וחלק: נאשם שעבר עבירה כשהוא משוחרר מן המעצר, וקמה נגדו עילת מעצר בדרך כלל לא יהיה ראוי לחלופת מעצר" (וראו גם, בש"פ 7364/09 מדינת ישראל נ' אדרי (17.9.2009); בש"פ 7073/15 הייב נ' מדינת ישראל (27.10.2015); בש"פ 9566/16 מדינת ישראל נ' פלוני (13.12.2016); בש"פ 9825/16 אבו סבילה נ' מדינת ישראל (2.1.2017)).

אין צריך לומר, כי משהפר המשיב את האמון שניתן בו, פעם אחר פעם, קיים קושי רב ליתן בו אמון פעם נוספת, ונראה כי שחרורו לחלופת מעצר אין בו כדי להרתיעו מפני ביצוע עבירות נוספות. למען שלמות התמונה יש להזכיר, כי צווי האלוף שניתנו בעניינו של המשיב הוצאו בשל חשש ממסוכנותו של המשיב לשלום הציבור, ומבחינה זו קיים דמיון בינם לבין צווים הניתנים על ידי בית המשפט. לפיכך, אינני רואה לקבל את טענתו של בא כוח המשיב, לפיה חומרתה של ההפרה שביצע המשיב, עת הפר צו אלוף, פחותה מההפרות שבוצעו על ידי י.ש. ויצחק אטינגר, אשר היו נתונים תחת צווים שיפוטיים. סבורני, כי בית המשפט יתקשה ליתן אמון בנאשם המפר צו אשר ניתן בעניינו, בין אם עסקינן בצו מנהלי, ובין אם בהפרת צו שיפוטי. יצוין, כי כאשר במשיב עסקינן, אין מדובר בהפרת צו אלוף בלבד, שעה שהמשיב ריצה באותה העת עונש מאסר בעבודות שירות, וכן לא נשמע להוראות בית המשפט, כמפורט לעיל.

7. ומכאן, לשאלה העיקרית העולה בענייננו - היא שאלת השוויון בין המשיב לבין יתר מבצעי ההפרה. כידוע, עקרון השוויון בין נאשמים, המצויים בהליכי מעצר, שחלקם בביצוע העבירות זרה, או דומה, הוא עקרון חשוב, ויש להקפיד עליו (בש"פ 9132/10 פיליפ בן סעדון נ' מדינת ישראל (28.12.2010)). עם זאת, קיימים מקרים בהם ישנה הצדקה להבחין בין אותם נאשמים, אשר ביצעו מעשים זרים מבחינים חומרתם והיקפם, ולהורות על מעצרו של האחד, בצד שחרורו של האחר לחלופת מעצר (בש"פ 6871/05 מנדלוביץ' נ' מדינת ישראל (21.7.2005); בש"פ 1795/15 גרובר נ' מדינת ישראל (1.4.2015)). דומה בעיניי, כי במקרה הזה תהא הצדקה להתייחסות שונה אל המשיב לעומת חבריו, כפי שיובהר בהמשך.

בית המשפט המחוזי סבר, בהחלטתו מיום 30.7.2017, כי אין הבדל של ממש בין המשיב לבין המעורבים הנוספים בהפרה, מיום 17.7.2017, אשר יצדיק את מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים נגדו, שעה ששלושת האחרים שוחררו לחלופת מעצר. דעתי בנושא זה שונה. בניגוד למשיב, לשלושת המעורבים הנוספים בהפרה עבר פלילי נקי, ואיש מהם לא הורשע, עדיין, בדיון. אשר ל- י.ש., שהינו קטין, תלויים ועומדים נגדו שני כתבי אישום, הקודמים בזמן להפרה, אשר במסגרתם מיוחסות לו עבירות של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות; קשירת קשר לביצוע עוון; והפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, וכן נפתחו נגדו ההליכים בגין ההפרה דנן. נגד יצחק אטינגר, בגיר צעיר, תלויים ועומדים שני כתבי אישום, הקודמים בזמן להפרה, המייחסים לו ביצוע עבירות של כניסה לשטח סגור; הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו; וארבע עבירות של הפרת הוראה חוקית, וכן הוגש גם נגדו כתב אישום בגין ההפרה. המעורב השלישי, נ.פ., הוא קטין ללא עבר פלילי וללא תיקים תלויים ועומדים, לבד מעצם ההפרה. הנה כי כן, בשלב זה, עומדת לזכותם של שלושת המעורבים הנוספים חזקת החפות, משהם לא הורשעו בדיון. לנוכח האמור, קיים שוני מהותי בינם לבין המשיב.

למשיב עבר פלילי מכביד, הכולל מספר הרשעות, ובין היתר מדובר בעבירות מרובות של הפרת הוראה חוקית, בגין הפרת צווי אלוף שהוצאו בעניינו. המשיב ריצה שני עונשי מאסר בפועל, וכן ביצע חלקית עבודות שירות, שהופקעו. כמו כן, המשיב הורשע בביצוע עבירות המקור, לאחר שהודה בביצוען במסגרת הסדר טיעון, ולכן לא עומדת לו, כיום, חזקת החפות, בניגוד ליתר המעורבים, אשר טרם הורשעו. לכך יש להוסיף את התבטאותו של המשיב בבית משפט השלום ביום 21.7.2017, כי אין בכוונתו למלא אחר צווי האלוף, גם בעתיד. משמע, הוא אינו מתכוון להימנע מביצוע עבירות נוספות של הפרת הוראה חוקית - וגם לכך יש ליתן משקל מסוים לחובתו. זאת ועוד. בהחלטתו מיום 30.7.2017, ציין בית המשפט המחוזי כי "הצדדים הגיעו לכלל הסכמה לפיה [המשיב] ירצה עונש מאסר בעבודות שירות לתקופה של חמישה חודשים". אין חולק כי במסגרת הסדר הטיעון בין הצדדים, הותנתה הסכמה זו בכך שהמשיב יימצא מתאים לביצוע עבודות השירות, ורק אז יעתרו הצדדים במשותף לעונש זה. דא עקא, ביום 31.7.2017 התקבלה חוות דעתו של הממונה על עבודות השירות, לפיה המשיב אינו מתאים לביצוע עבודות השירות, ומשכך המבקשת תעתור, כך נראה, להטלת עונש מאסר בפועל. בנסיבות אלו, סבורני כי קיימת הבחנה ברורה בין המשיב לבין יתר המפרים, אשר מצדיקה את מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינו, אף אם יתר המעורבים שוחררו לחלופת מעצר.

8. על יסוד כל האמור, הגעתי לכלל מסקנה כי יש ליתן למבקשת רשות ערר, ולקבל את הערר, באופן שתבוטל החלטתו של בית המשפט המחוזי.

9. סוף דבר, הנני מורה על מעצרו של המשיב, עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

ניתנה היום, י"ד באב התשע"ז (6.8.2017).

שׁוֹפֵט